Ekelöf Frödingstipendiat
Ny diktbok till hösten

Gunnar Ekelöf på sitt undantagsställe vid Hölö med Kyrksjön i bakgrunden.

Gunnar Ekelöf valdes med stor majoritet till ny Frödingsstipendiat på måndagen. Han fick 647 röster av de 1340 godkända rösterna. Närmast Ekelöf följde Tage Aurell med 93 röster, Erik Lindegren med 65, Frans G. Bengtsson med 46, Sivar Arnér med 42, Hjalmar Gullberg med 36, Karl Vennberg med 35, Evert Taube med 31, Eyvind Johnson med 26 och Werner Aspenström med 21 röster.

Sammanlagt 17 av rikets 18 studentkårer har deltagit i valet. Antalet avgivna röster var 1546, av vilka 1340 blev godkända. Sju blanka sedlar hade angivits, och antalet kasserade röstsedlar var 199. Antalet föreslagna godkända författarkandidater var 98.

HÖLÖ, måndag. (Sv. D:s utsände medarbetare) Krokusarna är på väg upp ur gräset längs sydsidan av Hölö kyrka, och marschallerna från julottan är omsorgsfullt gömda på norrsidan av likboden, dit ingen går. Det är inget tvivel om att två årstider har bytt plats. Men ännu är det is i sunnanvinden, och allra iskallast är den hos Gunnar Ekelöf på Erikslund tvärsöver viken.

Nacken rodnar på honom, när han går ut på gårdsplanen för att få se besökarna slira på den leriga åkervägen och slutligen bita i gräset i den tvärbranta, svårbemästrade giren upp till tomten, som Ekelöf själv dagligen klarar, trots att hans Citroën har bara 17 cm till

(Forts. sid. 17: Ekelöf . . .)

Ekelöf . . .

Forts. fr. sid. 3

marken. Han påpekar det — inte utan en viss tillfredsställelse.

Vi går raka vägen till ett uthus. Där är det lä. Där kan poeten i lugn och ro fotograferas utan överhängande fara för hälsan. Men annars är det just där, som Ekelöf under sina sju år som hyresgäst på Erikslund har pinats mest av det svenska klimatet. Det brukar vara nordans käraste tillhåll.

Stället ligger vackert på backsluttningen ner mot Kyrksjön, men det är lite naket och oskyddat. Det finns ingen omfamnande vegetation, bara några glesa päronträd. Huset ger visst heller inte någon riktigt öm omfamning. Det är bara staren på taket, som är fullkomligt nöjd. Han är familjens inneboende och håller till på vinden.

Men själv skall Ekelöfs flytta till Trosa, femton kilometer bort. Där står ett standardhus och väntar. Det blir färdigt om någon månad. Och där finns det badrum. Flyttningen gar alltså från ett undantag med uthus till en standardvilla med moderna bekvämligheter. Ekelöf funderar på att skaffa sig en skottkärra till sommaren och schakta lite. Men huvuduppgiften blir ett större schaktningsarbete. Han hoppas nämligen att till slut kunna fullborda sin Mölnaelegi, som han har hållit på med sedan 1937. Det skulle i så fall bli en hel bok till hösten.

Ekelöfs senaste diktsamling heter "Om hösten". En diktare, som står i ett särskilt förhållande till hösten — i vilket förhållande kan han stå till våren? På den frågan kunde man möjligen ha väntat sig ett djupsinnigt eller bisarrt svar, som skulle ha visat hur egenartat denna undantagsmänniska på sitt undantagsställe reagerade i jämförelse med vanligt folk. Det blev inget sådant svar.

— Vintern har varit för dj-g, och det är skönt att det börjar bli vår.

Det var allt vad han hade att säga, och det kunde ju lika gärna någon av hans grannar ha sagt. Han är bekant med några av dem. Inte många. Han har gjort det till en princip att hålla sig för sig själv. Men en av grannarna ser han gärna. Det är Kung Liljekonvalje av dungen. Ekelöf har kommit att tänka på honom nu när han blev Frödingstipendiat. Dungen ligger nere vid viken, och den döljer verkligen liljekonvaljernas huvudstad. I varje fall har Gunnar Ekelöf aldrig i sitt liv sett maken till liljekonvaljställe.

En sak förnöjer honom i samband med stipendiet, förutom att han har fått det. Det är att studenterna har avgivit så många spexröster, som måst kasseras. Det föranleder honom till ett litet avslöjande i förbigående.

— Också jag har varit Alfred Vestlund i Grönköpings Veckoblad. *U. S—m.*

STEN SELANDER om EKELÖF:

Frödingsstipendiet instiftades under en tid då studenterna hann läsa också annat än kursböckerna och skönlitteraturen tack vare nittiotalsdiktarnas insats var en nationell angelägenhet på ett annat sätt än nu. För fyrtio år sedan var det en rimligare tanke än i våra dagar att låta landets studentkårer dela ut den belöning som bär vår störste lyrikers namn. Intresset inom den tusenhövdade prisnämnden har ju i regel inte heller varit överväldigande; och ett par gånger har valet burit alla tecken till att ha avgjorts av slumpen eller den tillfälliga dagsaktualiteten. Så här efteråt kan man visserligen konstatera att stipendiet gick till rätt man då Ola Hansson, Martinson och framför allt Ekelund fick det. Men lika säkert är väl att en sakkunnigare församling inte skulle ha föredragit Jarl Hemmer och Nils Ferlin framför Lagerkvist, Gullberg eller Karin Boye.

Denna gång kan dock inte ens den värste felfinnare gärna tycka annat än att studenterna gjort det lyckligaste valet. Frödingsstipendiet har ju sitt förnämsta värde som bevis på att innehavaren har ungdomens öra. Och Gunnar Ekelöf är just en sådan diktare som man helst vill se ungdomen hylla: en nydanare och inspirerad lyriker, en av dagens intensivaste uttolkare av vårt andliga läge och en av morgondagens stora klassiker.

BARN I POLEN

UTSTÄLLNING

Kungshallen — Kungsgatan 18

9—16 APRIL öppet kl. 9—22